

mort, tulbură orarul, declanșând ceea ce ar trebui să fie iureșul comic al adevărului, înlăturând o minciună minoră, cu posibile urmări majore. Apar mereu personaje noi, care încercă tot mai tare ițele, din prostie, din rapacitate, din gelozie, din gust pentru agitația gratuită.

Cu instinctul său comic infailibil, Horațiu Mălăele găsește tonul acestui spectacol, între ceea ce e posibil și ceea ce ne face să râdem pentru că din componentele realității se construiește, în trei dimensiuni, imposibilul. Când actorii se încumetă să facă echilibristică pe această sârmă subțire, rezultatul este notabil, așa cum se întâmplă cu Radu Niculescu, care în aparența subaltermului insipid ascunde un instinct erotic hămesit. Întârziatul "băiețel al mamei" este un bărbat focos, cu inițiative neașteptate și de neamănat. În rolul chelnerului *factotum*, care înțelege situația și rezolvă pe bani toate problemele concrete, Lică Gherghilescu intro-

duce hazos experiența balcanică în textul britanic. Întâmpinat cu aplauze la intrarea în scenă și cu urale la sfârșitul spectacolului, Dan Condurache și-a consolidat astfel statutul de vedetă în piesele lui Ray Cooney (la Teatrul Mic joacă în piesa **Bigamul** a aceluiași autor), ceea ce nu e puțin, dar nici mare lucru. Cosmin Mihale este foarte expresiv sub formă de cadavru inert, lipsit de *rigor mortis* și starea lui determină desfășurarea întâmplărilor de pe scenă; păcat că învie și agitația lui devine un factor de dezordine.

Femeile din distribuție își asumă, mai mult sau mai puțin grațios, rolul utilitar acordat de autor și necombătut de regizor. În seara premierei era evident că spectacolul a fost definitivat în grabă: evoluția ritmică haotică, momentul când situațiile alunecă pe panta absurdului se dilua într-o îmbulzeală zgomotoasă în care hazul își pierde vizibilitatea.

Petrecerea de după spectacol a adunat

artiști mulțumiți de ce au făcut și oaspeți fericiți că stau în preajma artiștilor mulțumiți. Nu e plăcut să strici plăcerea unor oameni, așa că m-am gândit că, așa cum e, spectacolul reprezintă un soi de evadare benignă și nici nu a ambiționat mai mult. Doar cronicarul ambiționează să explice plăcerea, dar mai ales să înțeleagă de ce în toii încercăturilor se uita mereu la ceas.



Dan Condurache și Lică Gherghilescu

Magdalena Boiangiu

Cât despre New York...

Nanny

În asociere cu directorul-regizor al unei companii de teatru newyorkeze, cu un dramaturg irlandez și cu un compozitor american, Teatrul "Nottara" iese pe piață cu un spectacol intrând în competiție cu sitcomurile și seriile sud-americane cu care sunt atât de generoase toate canalele de televiziune din România.

Îndemănarea cu care sunt combinate clișeele realismului minor cu locurile comune ale psihanalizei poate da rezultate odihnitoare: spectatorul nu are a se aștepta la surprize. "Curajoasă, dură, tandră, pătimașă, nostimă. Într-un cuvânt irlandeză" – scrie despre piesă în caietul (caietelul) program al spectacolului. E adevărat, dar toate aceste calități nu sunt copleșitoare și autorul nu posedă talentul de a le exprima simultan, adică dramatic. Când e dură nu e nostimă, când e curajoasă nu e tandră și tot așa. Dacă monotonie devine prea evidentă, este convocată o fantomă binevoitoare, care explică derivatele comportamentale ale unor ființe prea previzibile pentru a fi considerate oameni, prea puțin expresive pentru a fi denumite personaje.

Paralele cu adevărul vieții, asemenea alcătuirii trebuie luate ca atare: orice exces de interpretare dă senzația unui pas în gol. E o cerință înțeleasă de

NANNY de James MacGuire. Traducerea: Tania Filip • TEATRUL "NOTTARA" • Data reprezentației: 2 octombrie 1998 • Regia: Tom Ferriter • Scenografia: Sică Rusescu • Muzica: Michael Valenti • Distribuția: Ruxandra Sireteanu (Nanny), Camelia Zorlescu (Dodie Harkness), Ion Siminie (Jock Harkness), Cristian Șofron (Gabe Harkness), Claudiu Romilă (Paul Harkness), Andreea Măcelaru (Jennifer), Ada Navrot (Alison), Petrică Popa (Preotul), Mihaela Mihai (Hoțul, Fotograful).

Ruxandra Sireteanu, Camelia Zorlescu, Ion Siminie – toți supunându-se cu un oarecare umor dulcегărilor unei melodrame abuzând de declarații sentimentale, în absența complexității sentimentelor reale. Ada Navrot compune cu exces de zgomot și mișcare o caricatură complet neadecvată curgerii molcome a

întâmplărilor.

S-ar putea ca acest spectacol să aducă public la teatru. Dar în nici un caz nu va forma public de teatru, aici, la București. Cât despre New York, nu ne pronunțăm.

Magdalena Boiangiu

Cristian Șofron, Ada Navrot și Ruxandra Sireteanu

foto: Cristian Anton

